

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213217263
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2213217263.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobkyne: Mgr. H. K., narodená XX.XX.XXXX, bytom B.. F. P. XX/XX, J. U., právne zastúpená: JUDr. Tatiana Jasperová, advokátka, so sídlom Veternicová 11, Bratislava, proti žalovanému: SOUTHERM, s. r. o., IČO 34 152 644, so sídlom Športová 4021/13 A, Dunajská Streda, právne zastúpená: JUDr. Ladislav Slovák, advokát, so sídlom Nemešsegská 6575/35, Dunajská Streda, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 14C/134/2013-411 zo dňa 09.04.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **r u š í** vec **mu v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný má nárok voči žalobkyni na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Napadnuté uznesenie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2, 3 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že podaním doručeným tamojšiemu súdu dňa 27. augusta 2013 sa žalobkyňa domáhala rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému zaplatiť náhradu škody vo výške 29.476,96 eur žalobkyni z titulu spôsobenej škody neplatnosťou dražby. Tamojší súd rozsudkom zo dňa 09. októbra 2015 č. k. 14C/134/2013-251 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 19.277,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 19.277,24 eur od 27. augusta 2013 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Voči tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa riadne a včas odvolanie. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 27. septembra 2017 č. k. 25Co/73/2017-315 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol, keďže v zmysle zákona musí o nich rozhodnúť súd prvej inštancie spolu s rozhodovaním o náhrade trov prvoinstančného konania. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Dovolací súd vo svojom uznesení zo dňa 29. októbra 2019 č. k. 5 Cdo 17/2018-390 rozhodol, že dovolanie zamietá a zároveň rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že v rozsudku zo dňa 09. októbra 2015 č. k. 14C/134/2013-251 využil ustanovenie § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a ustálil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nakoľko sa jedná o zložitý prípad z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní. Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol, čo odôvodnil skutočnosťou, že došlo k rekodifikácii občianskeho

súdneho procesu a ustanovenie § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku už nemá ekvivalent v platnom a účinnom Civilnom sporovom poriadku a platí to aj v prípade ustanovenia § 224 Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom bolo zakotvené, že ak odvolací súd rozhodne o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že o náhrade trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania nebolo doteraz rozhodnuté, bolo potrebné rozhodnúť otázku nároku trov konania prvoinštančného a odvolacieho konania. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého uznesenia.

5. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa. V odvolaní uviedla, že v súlade s princípom spravodlivosti a morálnosti, by bolo legitímne na daný prípad aplikovať ustanovenie § 256 ods. 2 Civilného sporového poriadku, nakoľko celé súdne konanie zavinila strana žalovaného svojim nelegálnym konaním, a preto by mal žalovaný znášať 100 % trovy konania. Zaviazanie žalobkyne trovami konania by malo existenčne likvidačný charakter pre žalobkyňu, nakoľko je dôchodkyňa vysokého veku. Na daný prípad by bolo spravodlivé a morálne uplatňovať ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku s tým, že sa neprizná náhrada trov konania, nakoľko vo veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže žalovaný svojim protiprávnym konaním zjavne spôsobil škodu veľkého rozsahu. Žalobkyňa je vdova, vysokého veku, poberajúca iba starobný dôchodok a žalovaný jej značným spôsobom poškodil osobný život, ako aj jej celej rodiny. Žalovaný by mal mať morálnu, ako aj právnu povinnosť nejakým spôsobom zmierniť škody, ktoré svojim nezákonným postupom spôsobil žalobkyňi. Rozhodnutie Krajského súdu Trnava č. k. 25Co/73/2017 zo dňa 27.09.2017 zastáva diametrálne odlišný právny názor, ktorý bol uvedený v rozhodnutí Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 14C/134/2013 zo dňa 09.10.2015. V danom prípade žalobkyňa nemôže súhlasiť s právnymi názormi Krajského súdu v Trnave. Žalovaný dňa 08.04.2005 podpísal s dražobnou spoločnosťou IURIDICA Slovakia s.r.o. zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby bytu žalobkyne ako správca bytu a navrhovateľ dražby podľa ustanovenia zákona č. 182/1993 Zb. z. a priložil k zmluve čestné prehlásenie, že je oprávnený podľa zmluvy o výkone správy, ako aj podľa zákona č. 182/1993 Zb. na podanie návrhu na vykonanie dražby a podpísaní zmluvy o vykonaní dobrovoľnej dražby. Dňa 20.09.2005 žalovaný ako správca bytu žalobkyne uskutočnil dražbu bytu vo vlastníctve žalobkyne a jej manžela. Dňom 20.09.2005 zaniklo vlastnícke právo manželom H. a J. K. a za nových vlastníkov predmetnej nehnuteľnosti boli na liste vlastníctva zapísaní vydražiteľia nehnuteľnosti. Podľa ustanovenia § 21 ods. 3 zákona č. 527/2002 Zb. podali manželia K. návrh na Okresný súd Dunajská Streda zo dňa 27.09.2005, aby konajúci súd vyslovil neplatnosť dražby predmetnej nehnuteľnosti. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/67/2011 zo dňa 24.04.2012 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Dunajskej Strede č. k. 7C/163/2005 zo dňa 16.11.2010, ktorým súdy spoločne určili neplatnosť dražby predmetnej nehnuteľnosti. Na základe uvedeného rozsudku súdu bolo prinavrátené vlastnícke právo pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti manželom K.. V danom prípade podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/67/2011 zo dňa 24.04.2012 správca ako navrhovateľ dražby nebol oprávnený na vykonanie dražby, preto zodpovedá za škodu objektívne v plnom rozsahu a zodpovednosti za vzniknutú škodu sa nemôže zbaviť. Žalobkyňa má za to, že by bolo v súlade s dobrými mravmi, aby žalovaný znášal 100 % trov súdneho konania. Ak by súd bol odlišného právneho názoru, potom žiada, aby odvolací súd nepriznal trovy konania žiadnej zo strán.

6. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím rozhodol správne, keď s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko mal žalovaný vo veci plný úspech. Žalovaný v priebehu celého konania od začiatku tvrdil, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko nie sú splnené základné podmienky na vznik zodpovednostného vzťahu na vznik nároku na náhradu škody. Krajský súd v Trnave vo svojom odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 25Co 73/2017-315 zo dňa 27.09.2017 dal jednoznačne za pravdu žalovanému, keď uviedol, že tieto podmienky majú byť splnené kumulatívne a neexistencia čo i len jednej z nich znamená, že zodpovednosť za škodu nie je daná. Súdy teda jednoznačne uviedli, že žalobkyňa neuniesla vo veci dôkazné bremeno a nepreukázala, že by bol splnený nárok na náhradu škody, a preto bola žaloba právoplatne zamietnutá a má mať žalovaný nárok na náhradu trov konania. Žalovaný odmieta, že by mali byť v danom prípade údajne splnené dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď napadnutým rozhodnutím priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže žalovaný mal plný úspech vo veci. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný jej mal protiprávnym konaním

spôsobiť škodu, je nepravdivé a žalovaný ho hodnotí ako pokus o zavádzanie súdu. Predsa, ak by žalovaný nejakú škodu žalobkyni spôsobil, bola by žalobkyňa v konaní úspešná a žalovaný by bol zaviazaný na jej náhradu a musel by škodu žalobkyni uhradiť. Žalovaný zásadne odmieta, že by nejakou zavinil vznik celého sporu, práve naopak, bola to práve žalovaná, ktorá začala viesť konanie proti žalovanému, ktoré bolo od začiatku nedôvodné. Žalobkyňa sa v podanom odvolaní opakovane vyjadruje k skutočnostiam týkajúcim sa samotného vzniku nároku na náhradu škody a tým sa snaží zavádzať súd, že žalovaný jej nejakú škodu údajne spôsobil. Toto žalovaný zásadne odmieta. Žalovaný vznik žiadnej škody nezavinil a z meritórnych rozhodnutí súdov vo veci je zrejmé, že zavinenie žalovaného sa v konaní ani nepreukázalo. Práve naopak, bola to práve žalobkyňa, ktorá celú kauzu zavinila a to tým, že riadne neplatila žalovanému za služby súvisiace s užívaním bytu. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

7. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že nie je stotožnená s postupmi súdov, nakoľko prvostupňový súd vo svojom konaní sp. zn. 14C 134/2013 jej žalobe vyhovel v plnom rozsahu a toto rozhodnutie považuje za zákonné a v súlade s dobrými mravmi a právom na spravodlivý súdny proces. Z dôvodu, že jej osobe odvolací súd nepriznal nárok na náhradu škodu, vyplýva iba tá skutočnosť, že škodu spôsobili spoločne a nerozdielne spoločnosť SOUTHERM s.r.o. a dražobná spoločnosť. Ona súd nezavádza a nikdy to ani nemala v úmysle. Jej žiadosť o náhradu škody nebola dávaná z dôvodu neoprávnenej dražby ale z dôvodu znemožnenia bývania v danej nehnuteľnosti. Odpojenie bytu od energií a vody, tiež kúrenia, zo strany spoločnosti SOUTHERM s.r.o. bolo uskutočnené ešte pred vyhlásením rozsudku o neplatnosti dražby. Priznanie trov konania v danej objektívnej situácii by žalobkyňa považovala za rozpor s dobrými mravmi. Žalobkyňa považuje jej požiadavku na zrušenie rozhodnutia o priznaní 100 % trov konania za právne opodstatnenú.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 písm. m) Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že je nevyhnutné napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 26.08.2013 domáhala od žalovaného zaplata náhrady v škode v sume 29.479,96 eur. Podaním zo dňa 21.01.2014 žalobkyňa rozšírila žalobu tak, že žiadala od žalovaného zaplata náhrady škody v sume 29.625,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne od 27.08.2013 do zaplata, ktorú zmenu žaloby súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. 14C/134/2013-195 zo dňa 02.03.2015. Podaním zo dňa 29.12.2014 vzala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplata náhrady škody v sume 9.715,63 eur, pričom súd prvej inštancie uznesením č. k. 14C/134/2013-217 zo dňa 25.03.2015 konanie v časti späťvzatia istiny vo výške 9.715,63 eur zastavil. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 14C/134/2013-251 zo dňa 09.10.2015 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 19.277,24 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 19.277,24 eur od 27.08.2013 do zaplata a vo zvyšnej časti žalobu zamietol s tým, že trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Krajský súd v Trnave v dôsledku podania odvolania žalovaným rozsudkom č. k. 25Co/73/2017-315 zo dňa 27.09.2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Predmetom prieskumu

odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci (ods. 1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (ods. 2).

12. Podľa § 256 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane (ods. 1). Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane (ods. 2).

13. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (zásada úspechu za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada zodpovednosti za výsledok sporu sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Zásada úspechu vo veci je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie, ktorá je vyjadrená ustanovením § 256 Civilného sporového poriadku. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v tomto ustanovení znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

14. Podľa § 236 Civilného sporového poriadku v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaného sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

15. Uznesenie predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania súdu. Civilný sporový poriadok jednoznačne ukladá súdu povinnosť odôvodňovať všetky uznesenia, ktoré sa vyhotovujú písomne. Každé uznesenie musí obsahovať stručné odôvodnenie, nakoľko rozhodnutie bez náležitého odôvodnenia sa môže javiť ako nepreskúmateľné, rozhodnutie, ktoré má snahu vyhnúť sa kontrole, prípadne vykazuje prvky ľubovôle. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je katalóg jednotlivých čiastkových práv. Jedným z nich je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čím dochádza ku skutočnej realizácii práva na súdnu ochranu a ku garancii základnej právnej istoty. Stručná forma odôvodnenia predstavuje najmä objasnenie základných dôvodov, ktoré viedli k prijatiu uznesenia a ktoré sú spôsobilé výrok uznesenia rozumne a preskúmateľným spôsobom vysvetliť. Uvedené tak predstavuje základné formulačné pravidlo, kde z osobitostí konkrétneho prípadu budú vyplývať i osobitosti odôvodnenia rozhodnutia v intencióch právneho posúdenia, t. j. prečo súd na konkrétne skutkové okolnosti aplikoval, resp. zvolil tento procesný postup a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia. Z hľadiska výkladu pojmu stručné odôvodnenie sa vyžaduje podrobnejšie odôvodnenie tam, kde je proti uzneseniu prípustné odvolanie. Tu potom musí súd konkrétne opísať skutkové okolnosti a po právnej stránke posúdiť, či tieto dôvody napĺňajú aplikáciu zvolenej právnej normy a tento úsudok o naplnení predpokladov v odôvodnení rozhodnutia náležite uviesť.

16. Rozhodnutie, ktoré nerešpektuje zásady uvedené v predchádzajúcom odseku je nepreskúmateľné. Dôvody rozhodnutia uvedené v jeho odôvodnení musia byť jasné a presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i s jej špecifickými námietkami. Porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane, sa strane odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Túto požiadavku (vyplývajúcu vo všeobecnej rovine z práva na spravodlivý proces) je treba uplatniť aj pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania, ktorá je integrálnou účasťou súdneho konania ako celku.

17. Porovnávajúc odôvodnenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania s vyššie uvedenými kritériami je zrejmé, že súd prvej inštancie sa nimi dôsledne neriadil. Z

odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie totiž vyplýva popis rozhodnutí vydaných vo veci a dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie i odvolací súd nerozhodli o nároku na náhradu trov konania, citácia ustanovení § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods.1, 2, 3 Civilného sporového poriadku a v nadväznosti na to záverečné konštatovanie, že „preto tunajší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia“. V súdenom spore však bolo (po rozšírení žaloby) konanie o zaplatenie sumy 9.715,63 eur zastavené a žaloba o zaplatenie sumy 19.910,33 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 29.625,96 eur od 27.08.2013 do zaplatenia zamietnutá. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikoval len ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vychádzajúce zo zásady úspechu vo veci, hoci konanie bolo v časti zastavené a v takomto prípade sa na daný prípad vzťahuje aj ustanovenie § 256 Civilného sporového poriadku vychádzajúce zo zásady zodpovednosti za zavinenie. Hoci súd rozhodol meritórne len o časti uplatneného nároku (zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu o zamietnutí žaloby), rozhodoval súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania len podľa zásady úspechu za výsledok sporu (§ 255 Civilného sporového poriadku), ktorú zásadu za výsledok sporu nedoplnil zásadou zodpovednosti za zavinenie (§ 256 Civilného sporového poriadku) a tento svoj postup pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania ani žiadnym spôsobom v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysvetlil. Z preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je vôbec zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie riadil, súd prvej inštancie totiž zvolený spôsob rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania ničím neodôvodnil, keďže popis predchádzajúcich rozhodnutí vo veci s konštatovaním, že preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého uznesenia, je rozhodne nepostačujúcim. Preto sa odvolací súd nemohol stotožniť s postupom súdu prvej inštancie pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia a na to nadväzujúcej absencie riadneho a presvedčivého rozhodnutia tak bolo odvolaciemu súdu znemožnené preskúmanie správnosti napadnutého rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania a je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd musel napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku a vec mu v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, keďže nedostatok spočívajúci v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania strán a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania riadne, presvedčivo odôvodniť. Súd prvej inštancie vezme pri tom na zreteľ obe zásady uplatňujúce sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, teda zásadu úspechu vo veci doplnenú zásadou zodpovednosti za zavinenie. V odôvodnení súdneho rozhodnutia sa súd prvej inštancie tiež bude musieť vysporiadať aj s argumentáciou žalobkyne prezentovanou v odvolacom konaní vo vzťahu k rozhodovaniu o nároku na náhradu trov konania. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, nezaoberal sa odvolací súd ďalšími námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní.

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).